

Zašto volim Međugorje?

Autor Administrator

Volim

Međugorje i rado ga posjećujem kada god je to moguće. Volim osjetiti tu posebnu atmosferu i ugođaj mira, naći se u mnoštvu svijeta svih rasa i boja, jezika i kultura; hodočasnika različitih po svemu osim po odanosti svojoj Gospi kojoj su se došli približiti i pokloniti.

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/do_krizevca.html

Zašto volim Međugorje?

Volim

Međugorje i rado ga posjećujem kada god je to moguće. Volim osjetiti tu posebnu atmosferu i ugođaj mira, naći se u mnoštvu svijeta svih rasa i boja, jezika i kultura; hodočasnika različitih po svemu osim po odanosti svojoj Gospi kojoj su se došli približiti i pokloniti.

Volim

vidjeti te ljude koji zrače vjerom i nadom; gledati razdraganost i oduševljenje na njihovim licima dok mole zajednički na Križnom putu prema Križevcu ili Brdu Ukazanja, dok čekaju red za Ispovijed, dok sjede u Crkvi, pa i kad se okrepljuju na međugorskim terasama. Ne idem tamo i ne očekujem to da bih i ja doživio čudo da povjerujem u Međugorsko čudo, koje bi me pokrenulo i promijenilo. Pomirio sam se s time da je to dato samo najboljima, a ja vjerojatno nisam među njima. Vjerujem da nitko manje nije odgovorno slijediti svoj put i nositi svoje breme; bilo bi preholo reći – svoj križ. U biti, što nam treba veće čudo od ovoga koje nam je dato - da možemo vidjeti, čuti, osjetiti i spoznati sve što nas okružuje, kao i same sebe, zar sve to nije dovoljno čudesno da nas drži najvjerovnijom odanosti prema daru vjere koju smo naslijedili.

Ako niste

bili u Međugorju, ili ako ste bili ali niste u posljednje vrijeme, evo vam prilike fotografijama ljutog kamenjara proći kržni put do jednog od dva glavna cilja hodočasnika – do Križevca (drugi je Brdo Ukazanja). Ako želite više - možete se osvrnutu na jedan raniji putopis iz Međugorja. Link: [Međugorje](#)

Etno selo u Međugorju

Znali smo

za Etno selo, znali smo da se radi o velikom

turistièkom projektu, ali to što smo vidjeli daleko je premašilo sva naša oèekivanja. Na mjestu gdje je nedavno bio suhi kamenjar ugnijezdilo se pitomo naselje s lijepim tradicionalnim kamenim kuæicama poredanim nizove koji èine prave kalete, sa svježim, fino kultiviranim zelenim površinama, palmama, jezercima i vodokocima, s malim zoološkim vrtom, magarèiæima, kozliæima i paunovima, s hotelima, restoranima i prostranim amfiteatrom za razlièite kulturnoumjetnièke i druge priredbe. Kapa dolje investitorima i arhitektima. Zbilja, što se sve s novcem može napraviti? Ali, malo nas je zaèudilo što nema ljudi. Veliki lijepi restoran gotovo prazan. Naruèili smo tek reda radi. Kava hladna, kolaè sumnjiva izgleda. Sve smo ostavili netaknuto. Nitko nije upitao što ne valja. Je li to odgovor za što nema gostiju? Šteta. Ali, sigurni smo, ako su znali napraviti ovaj prekrasni kompleks, popraviti æe i ponudu; treba im samo malo vremena...

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/etno_selo.htm

Pred tri

godine ovaj nam je motel bio najugodnije otkriće na cijelom putovanju i željeli smo ga svakako ponovo posjetiti. U međuvremenu posve slučajno upoznali smo gazdaricu Miru, što je ubrzalo naš dolazak. A kada smo upoznali i ostatak obitelji, supruga Juru, koji je cijeli svoj život uložio u ovaj posao, kao i sina Matu, izuzetno finog i dragog mladog čovjeka, kome su već predata upravljačka prava i odgovornosti, kao i ostale članove obitelji, postalo je jasno kako je bilo moguće da i u okruženju, koje nije uvijek bilo baš prijateljsko, već tolike godine - tridesetosam – kako s ponosom ističe Mira, postoji ovaj biser na Trebižatu uz gradić Ljubuški.

Galerija slika: <http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/trebizat.html>

ovdje nije promijenilo od našeg zadnjeg posjeta, sve je jednako dobro i na najvišoj razini: ambijent ugodan, posluga uljudna i decentna: pustite vas da se u miru bavite svojim doručkom dok odmarate oči i sanjate uz zelenu ljepoticu rijeku "bez povratka", ali i čuti, ako želite, zanimljive priče iz bogate povijesti ovoga kraja. O hrani bi mogao pisati samo stručnjak kalibra Veljka Barbierija, a ja mogu tek ponoviti: izvrsno, odlično, ne može biti bolje. Ne moraju daleko ići oni iz Etno sela, neka samo prepišu Jurinu formulu.

Mladi Mate

Mate, koji je po svemu što se da vidjeti, preuzeo ne samo najbolje osobine svojih roditelja, nego i njihovo iskustvo, a i činjenica da je kolovan upravo za turističko ugostiteljsku struku, jamac je sigurne budućnosti obiteljskog posla. Obično cijeli ambijent u kome radi dvadesetak vrijednih djelatnika: sve je moderno i funkcionalno, a iznad svega uredno i čisto. Mira i Jure su bez formalnih obveza, u mirovini, ali se njihov doprinos i njihov duh osjećaju na svakom koraku i usvakom djelu složenoga projekta. I savjetujemo Mati da ih "čuva" i da tako ostane što dulje.

Nemoguće

je pisati o Motelu a ne osvrnuti se na cjelokupni izgled objekta, posebno na interijere. Sve je osmišljeno i uređeno u finom rustikalnom stilu s nizom duhovitih i tehnički vrlo zahtjevnih rješenja. Sve je djelo Jurine imaginacije i njegovih ruku. Mene se posebno dojmio profesionalni postav reprodukcija starih obiteljskih fotografija, uređenje obale i konoba.

Dva dana

na ovom prekrasnom mjestu, s ovim divnim ljudima, prošla su kao tren. Dobra hercegovačka blatina, najbolji pršut, tradicionalni uštipci sa sirom iz mijeha i maslinovim uljem, potiču sjećanja i razgovor. Sve nas je dirnula priča o velikoj ljubavi dvoje mladih koje prekinu surovi rat, da bi se ponovo našli teku sumrak svojih godina; o tome, možda drugom prilikom. A potom - zamislite sobu s terasom ponad tihe rijeke, mjesečinu, čujum vjetra kroz krošnje vrba i žablji orkestar s programom kroz cijelu ljetnu noć. Već smo rezervirali sobu za sljedeći put...

Don Marko

Jedan od glavih razloga za put u Međugorje bio je posjet don Marku Kutlešiću u župi Gabela Polje kod Metkovića. Davno smo se dogovorili ali nikako realizirati dovoreno. Malo podaleko, obveza dosta, a uvijek bude nakako najlakše odgoditi stvari za neku drugu prigodu.

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/don_marko.html

Kako bi vam predstavio don Marka? Evo, samo nekoliko detalja, ograđujući se, naravno, jer to pišem kao prijatelj. Dugogodišnji misionar u Ruandi, zaljubljenik u Afriku, jedva izvukao živu glavu za građanskog rata između Hutua i Tutsia, istinski svećenik odan do kraja evanđelju, po svojoj skromnosti, možda najslabiji slici sv. Franje, a po vedrini, odanosti svome pozivu i vjeri, bl. Wojtyli, ili možda fra Bonaventuri Dudi. Nije imao mira dok nije izmolio svoga biskupa Ratka da ga oslobodi privilegirane i teške uloge katedralnog kapelana kako bi bio bliže malenima i potrebitima. U svojoj, možda, pretjeranoj skromnosti, opasno se zamjerio rođenoj sestri, teškoj s. Aurelini, jer je nije htio poslušati da konačno zamijeni stari i pohabani tepih u župnom dvoru.

Ne pišem ovo

o don Marku za to što mi se èini da mi je on preostao kao jedan od rijetkih prijatelja; neovisno o tomu, on je, od kada ga znam, a to je od mladenaèkih dana, konstanta i najbolji primjer, pravoga prijatelja, dobra èovjeka, a potom uzorna sveæenika, za koga vjerujem da je sretan u svome pozivu, da se nikada nije pokolebao na svom putu (kao ja) i da istinski vjeruje u Rijeè koju propovijeda.

Ne bi bio

dobar opis don Marka ako ne bismo spomenuli njegovu vedru narav i sklonost humoru. U mlaðim danima, tijekom školovanja, kada je trebalo pripremati kakvu predstavu, Marko je uvijek dobivao uloge sa šaljivim kontekstom, jer je zahvaljuæi svom prirodnom daru znao uvijek izazvati salve smijeha. U susretima s don Markom razgovor prije ili kasnije skrene na Afriku, a onda prièi o neobiènim zgodama i nezgodama iz misionarskog života nikad kraja. Jednom, dok je govorio Misu, dotrèao je djeèak minstrant, koji je malo zakasnio i mirno zauzeo svoje mjesto uz Oltar. Kako je bio posve gol, don Marko ga je blago ukorio: „Pa mogao si se barem pristojno obuæi za Misu“. Djeèak je otrèao i ubrzo se vratio: stavio je kravatu oko vrata.

Ni ovoga

puta nije moglo bez malo šale. Dok smo se vozili cilju uspostavili smo mobitelsku vezu. Don Marko je detaljno objašnjavao kako æemo ga naæi, ali što je više objašnjavao sve je bilo zamršenije i ja sam konaèno odustao od nastojanja da pohvatam konce. Don Marko se brinuo i svako malo zvao i davao nove upute. Kad smo došli u mjesto, stali smo i upitali prvu osobu na koju smo naišli, bila je to ljubazna gospoða srednjih godina, kako doæi do Crkve; samo je pokazala rukom i rekla: „Samo naprijed prema Crkvi“. Kada smo stigli još jednom smo upotrijebili mobitel, don Marko je zabrinuto upitao: „Gdje ste sada?“. Odgovorio sam mu: „Pogledaj kroz prozor. Ako nas ne vidiš, zalutali smo“. Na prozoru se pojavilo nasmiješeno lice don Marka.

Srdaèan

doèek, ugodan razgovor, potsjeæanje na prohujala vremena, na djetinjstvo i rodni kraj, i naravno na Afriku; kratki osvrt na aktualne nevolje hrvatskog puka, „Plaè kamenja hrvatske pustinje“; nevolje Europe kao i cijelog èovjeèanstva; pa obilazak i slikanje za uspomenu ispred lijepe crkve i župnog dvora („je li veæa ova ili ona u Ruandi?“), i najvažnije: kavica s èasnim sestrama u njihovom domu gdje vode djeèji vrtiæ. Osvaja nas njihova srdaènost, oduševljenje za svoj posao i poziv kojemu se bez rezerve predaju. Tu upoznajemo susjedu iz svoga mjesta, kojoj je mladoj i lijepoj, cijeli svijet sa svim svojim izazovima bio pred nogama, koja je sve to ostavila kako bi ovdje došla služiti i klanjati se Raspetom.

Oprostili

smo se i krenuli u Međugorje. Don Marko je imao svoje redovite župne obveze, pa nije mogao s nama. Nadao sam se da bih se još mogao ispovjediti, ali to je ipak ostalo za drugu prigodu; moram se bolje pripremiti; do tada preostaje mi hrvati se sa samim sobom kako znam i umijem.

A.B.